

ÇOCUKLUĞUMUN SON ANLARI / ALİ AL-MİZ'İL

Hayatımda savaşla ilk kez yedi yaşımdayken tanıştım.

O zamanlar akşamları, hepimiz köyün harmanlığında oynardık, en büyüğümüz on yaşını geçmiyorduk. Elimizde yaptığımız kumaştan bir topla oynardık. Hedefe doğru birbirimizi iterken bedenlerimiz toz toprağın içerisinde kayboluyordu. Her birimiz ona ulaşmak isterdi. Bazılarımız düşer diğerleri geçer giderdi. Toprak sahanın bir köşesine toplanıyorduk, sonra birbirimizden ayrılıp ayağa kalkıyorduk. Bağırışlarımızla yeni bir turun hazırlığını gerçekleştiriyorduk.

Bir anda her şey durdu. Bağırışlar dindi, ayakların hareketi tamamen durana denk yavaşladı. Gözler ise köye götüren tek toprak yoldan gelen arabaya dikildi. Akşam yeli estikçe bir sağa bir sola savrulan toz toprak yolu sarmalıyordu.

İyice yaklaştığında ise herkes onu karşılamaya gitti. Arkasından koşuyorduk, bedenlerimiz toz toprağın içinde ki canavarlara dönüştü. Bağırıp çağırımlar arttı, pencerelerden bakan askerlere el sallayan ince kollar yükseldi. Yolum üzerindeki çukurlardan birinden geçerken bazen dokunuyorduk ona, bazen de uzaklaşıyordu bizden.

Köye girdiğinde ise kornası çığlıklar atmaya başladı, insanlar her iki yanına toplandı, bazıları ise evlerin damlarına çıktı. Yaşlı gözleri gölgeleyen rahatlık kayboldu.

Yaşlı bir adam: Allah'ım sen koru! Bir diğeri ise: Allah'ım merhamet et, dedi.

Asıl sürpriz arabanın tam olarak bizim evimizin önünde durmasıydı. İçinden askerler sıçrayarak indi, bakışları köylülerin bakışlarıyla buluştu. Askeri işaretleri ve yüzlerinde ki hüznün ve kasvet dışında hiçbir şey anlaşılmıyordu. Arka kapısı açıldı içinden bayrağa sarılmış bir tabut görüldü, köyün okulunda her gün yukarıya çekilen bayrakla aynı bayraktı. Askerler omuzlarına yüklenip eve girdiler. Dehşetten herkesin dili tutulmuştu. Annem dahi bir kelime bile etmemişti. Gözleri tabuta ve yüzleri toz ve güneşten kavrulmuş askerlere sabitlenmişti.

Askerlerden biri büyük bir gayretle konuşmaya çalıştı: Bu Mahmut çavuşun cesedidir. Biraz sustuktan sonra devam etti sözlerine: Dün bulduğumuz alana girmeye çalışan düşmanla gerçekleştirilen çatışmada hayatını kaybetti. Cesurdu Allah rahmet eylesin, herhangi bir vasiyet bırakmadı.

Sonra annemin titreyen ellerinin arasına birkaç kağıt parçası tutuşturdu. Gözlerinden süzülen yaşları gizlemek için hızlıca arkasını dönüp, her yönden onu çevreleyen köylülerin sorularını bertaraf etmeye çalıştı.

O anda ağlama, çığlık, öfke ve intikam sesleri yükseldi. Bir adam beni kaldırım yanaklarımı öperken şöyle diyordu: "Yarın büyüüp oraya gideceksin, babanla arkadaşlarının kanının döküldüğü yere."

İşte o anda tam olarak şehit olan kişinin babam olduğunu idrak etmiştim. O zaman anladım savaşın ne demek olduğunu. Annemin gözlerinden bir insanın ne kadar cesur, sabırlı ve sevgi dolu olabileceğini okudum.

O an çocukluğumun son anıydı. Hayallerim bir anda büyümüştü, renkli kelekler ise hatıralarımı sonsuza denk terk etmişti. Tüfekler beni her gün kovalayan hayallere dönüştü. Göğüsüm tüm adamların imanı ile doldu: Kim demiş , çocuklar savaşı bilmez diye!?

Arapça
Arabă Арапски
العربية
Арабски Αραβικά
Arabski Arabi
Arabic

